

ZOBACZYMY

Nie wszystko jest takie, jak się wydaje | Scenariusz zajęć z teatrem kamishibai

Wiek: 6–10 lat

Czas: 45–60 minut

Materiały: teatrzyk i plansze „Zobaczmy!”, kartka do zasłaniania obrazu, karty pracy A3 w poziomie, kredki lub pisaki.

1. O OPOWIEŚCI I CELACH

Koń ucieka, wraca z innymi końmi, syn starca łamie nogę, wybucha wojna. Sąsiedzi za każdym razem wiedzą – a przynajmniej sądzą że wiedzą, czy wydarzyło się „szczęście”, czy „nieszczęście”. Starzec mówi tylko: „Zobaczmy”. Dzieci odkrywają, że pierwsza ocena zdarzenia nie musi być ostateczna; ćwiczą uważne patrzenie, rozpoznawanie opinii i emocji oraz twórcze opowiadanie.

2. CZY WIDZIMY WSZYSTKO? | 5–7 min

Pokaż ilustrację (np. sceny upadku syna). Zapytaj: „Co widzicie? Co mogło się wydarzyć? Czego jeszcze nie wiemy?”. Odsłaniaj kolejne części i sprawdzajcie, czy zmieniają się pomysły dzieci.

Podsumuj jednym pytaniem: „Czy w życiu też zdarza się nam oceniać coś, kiedy znamy tylko fragment historii?”.

3. OPOWIEŚĆ W TEATRZYKU | 10 min

Przeczytaj „Zobaczmy!” w teatrzyku kamishibai. Zwróć uwagę na powracające ilustracje sąsiadów. Pozwól dzieciom dopowiadać: „Cóż za szczęście!” lub „Cóż za nieszczęście!”, a słowa starca wypowiadać wspólnie, wolniej: „Zobaczmy”.

Po ostatniej planszy zrób krótką pauzę – zawieszenie głosu. Nie dopowiadaj morału tylko przejdź do rozmowy!

4. SĄSIEDZI I STARZEC — ROZMOWA | 8–10 min

„Co naprawdę się wydarzyło, a co sąsiedzi o tym pomyśleli? Dlaczego tak szybko zmieniali zdanie? Czy starzec wiedział, co nastąpi? Jak byś się czuł, gdyby uciekł ci koń? /kot,pies itp/

Zatrzymajcie się przy wpływie grupy: „Kiedy wszyscy mówią «Nieszczęście!», czy łatwo pomyśleć inaczej? Czy zdarzyło ci się zmienić zdanie pod wpływem innych?”. Nie wymagaj osobistych zwierzeń; można odpowiedzieć na przykładzie bohaterów.

OD OPOWIEŚCI DO WŁASNEJ PLANSZY

Druga część zajęć: dzieci stają się ilustratorami i opowiadaczami kamishibai.

5. A CO BYŁO DALEJ? | 18–22 min

Początek dla wszystkich: „Pewnego dnia Gosia zgubiła swój ulubiony plecak...”.

Zaproś dzieci do wymyślenia różnych dalszych ciągów: pomyślnego, trudnego albo zupełnie niespodziewanego. Można pracować pojedynczo, w parach lub małych grupach.

Każde dziecko lub grupa RYSUJE własnoręcznie PLANSZĘ lub kilka plansz na karcie pracy A3 w poziomie — ilustrację wybranego dalszego ciągu [[KARTA PDF DO POBRANIA](#)]

Dzieci przedstawiają ilustracje w oknie teatru. Po każdej prezentacji zapytaj: „A co mogło wydarzyć się potem?”. Dzieci mogą ustnie dopowiadać kolejne zwroty akcji. To samo zdarzenie może prowadzić do wielu różnych historii.

6. CO SIĘ ZMIENIŁO? | 5–7 min

„Czy wszystkie historie potoczyły się tak samo? Co was zaskoczyło? Czy ktoś po wysłuchaniu innej opowieści zmienił swoją pierwszą ocenę? Czy można jednocześnie mieć swoją opinię i wysłuchać cudzej?”

Wróć do chóru sąsiadów. Gdy wiele osób myśli podobnie, ich zdanie może brzmieć jak pewnik. Zaproś dzieci, by wypróbowały odpowiedź starca — nie jako jedyną słuszną, lecz jako jeszcze jedną możliwość.

7. ZAKOŃCZENIE | 2–3 min

Powiedz: „Nie wiemy jeszcze, jaki będzie dalszy ciąg każdej historii. Może być tak, może być siak, a może zupełnie inaczej”. Na koniec wspólnie: „Zobaczmy!”.

DLA PROWADZĄCEGO „Zobaczmy” nie znaczy „na pewno będzie dobrze”. Można się bać, smucić lub cieszyć, a jednocześnie nie znać wszystkich konsekwencji zdarzenia. Nie poprawiaj dziecięcych historii na obowiązkowo szczęśliwe zakończenia. Wątek wojny omów z wrażliwością na doświadczenia grupy.

Metoda kamishibai: słuchanie → własna ilustracja → prezentacja w teatrzyku → rozmowa i refleksja.

Dziecko nie tylko ogląda opowieść, ale samo staje się jej twórcą.

DOBREJ ZABAWY!:)